

Arrest

nr. 81 772 van 25 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat S. COPINSCHI en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Kabardiense origine te zijn. U werd geboren op 10 juni 1976 in de toenmalige Russische stad Leningrad. Sinds 1990 verbleef u in het dorp Tsjegem (Kabardino-Balkarië), waar u ook geregistreerd was. Op 7 augustus 1999 huwde u officieel met Z. K. (...) (O.V. X). In september 2009 begonnen uw problemen in uw land van herkomst. U verliet Kabardino-Balkarië uiteindelijk op 2 april 2010. U verbleef met uw vrouw en kinderen enkele maanden in Moskou. U bereikte België op 29 juli 2010 en diezelfde dag diende u uw eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 5 mei 2011 besloot ik tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 20 september 2011 werd uw eerste asielaanvraag definitief negatief afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20 oktober 2011 dienden u en uw vrouw Z. K. (...) (O.V. 6.662.996) een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: twee convocaties, twee protocollen van huiszoekingen, een document van DHL, een besluit, een arrestatiebevel, een document met speciale info en de geboorteakte van uw zoon. Op 20 januari 2011 diende uw advocaat een fax met bijkomende opmerkingen in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt dat u bij uw verklaringen blijft die u in het kader van uw eerste asielaanvraag in België aflegde en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (CGVS, p. 3).

Allereerst merkt het Commissariaat-generaal op dat de beslissing die het op 5 mei 2011 nam op verschillende overwegingen gestoeld was. Ten eerste werden er verscheidene tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de documenten die u voorlegde, evenals tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw. Ten tweede slaagde u er niet in uw Russisch binnenlands paspoort voor te leggen. Ten derde bleek dat u kort voor uw vertrek uit uw land nog een internationaal paspoort uitgereikt kreeg van de autoriteiten. Ten vierde was uw reisroute weinig aannemelijk. Ten vijfde slaagde u er niet in om voldoende tastbaar bewijs voor te leggen van bepaalde incidenten die u in uw land meemaakte.

Het Commissariaat-generaal moet echter opmerken dat de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivatie van de beslissing die ik op 5 mei 2011 ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

Aangaande de eerste convocatie, dd 10/12/2010, dient opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van dit document. Zo vermeldt de convocatie een fout adres. U verklaarde immers dat uw moeder in de Kumykovastraat 20 woont en u in de Kumykovastraat 20a woonde (CGVS 23/1/2012, p. 2 en 5), terwijl de convocatie als huisnummer "22a" vermeldt. Daarnaast ontbreken in de linkerbovenhoek de gegevens van de uitreikingsinstantie. In plaats daarvan staat merkwaardig genoeg te lezen "Stempel - vermelding stempelplaats parket". De datum en het nummer van de convocatie werden evenmin ingevuld, net als het telefoonnummer waarop u moet verwittigen indien u zich niet op het vermelde tijdstip kan aandienen. Tot slot staat ook de zaak in het kader waarvan u zich als getuige dinet aan te bieden niet op de convocatie vermeld. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

In ditzelfde kader moet er tevens op gewezen worden dat u niet wist bij welke rechercheur u zich moest aanmelden volgens deze convocatie (CGVS 23/1/2012, p. 5), terwijl dit letterlijk in de convocatie vermeld staat. Aangezien u met deze convocatie wil aantonen dat de autoriteiten naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u deze oproepingsbrief niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen. Het is bovendien opvallend dat deze convocatie in december 2010 werd afgeleverd, maar u deze convocatie niet vermeldde of voorlegde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 11 januari 2011. Tijdens dat gehoor bracht u immers geen nieuwe documenten aan. Het Commissariaat-generaal stelde tijdens dit gehoor dat u, als u nog een belangrijk document, zoals een medisch attest of een ander document, kon verkrijgen, u dit nog kon opsturen (CGVS 11/1/2011, p. 3). Er kan worden vanuit gegaan dat een convocatie ook een belangrijk document is dat meer informatie zou kunnen verschaffen over uw problemen in uw land van herkomst. Deze convocatie kwam een maand voor het bewuste gehoor op uw thuisadres in Rusland toe. Uw broer stuurde deze convocatie en de andere documenten echter pas in oktober 2011 op uw vraag naar u in België op (CGVS 23/1/2012, p. 4). Toen u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 11 januari 2011 werd gevraagd of er nog iets gebeurd was in verband met uw problemen in Rusland sinds uw vorige interview op 23 november 2010, antwoordde u dat uw broer gewond was geraakt. U vermeldde niets over het feit dat er een convocatie zou zijn toegekomen (CGVS 11/1/2011, p. 5). Toen u later tot twee keer toe andermaal werd gevraagd of er nog iets was gebeurd in verband met uw problemen sinds uw vertrek, vermeldde u opnieuw niets over de convocatie (CGS 11/1/2011, p. 6-7). Nochtans verklaarde u dat u op de hoogte werd gebracht van de convocaties en huiszoekingen terwijl ze toekwamen of plaatsvonden (CGVS 23/1/2012, p. 10). Gevraagd waarom u het bestaan van deze convocatie niet vermeldde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 11 januari 2011, stelde u dat er toen niets werd gevraagd over deze documenten (CGVS 23/1/2012, p. 10). Deze bewering houdt geen stand in het licht van wat hierboven werd uiteengezet. U verklaarde verder dat u deze convocatie niet als ernstig beschouwde omdat u maar

als getuige moest verschijnen (CGVS 23/1/2012, p. 10). U verklaarde echter dat elke oproeping die u krijgt van de politie gepaard gaat met stress (CGVS 11/1/2011, p. 3). Hierdoor is uw bewering dat u een convocatie van de politie of een onderzoekingscomité niet ernstig vindt weinig geloofwaardig. Om al deze redenen vermag de convocatie dd 10/12/2010 niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Ook over de authenticiteit van de tweede convocatie, dd 21/1/2011, bestaan er ernstige twijfels. Hier ontbreekt immers eveneens de uitreikingsinstantie in de linkerbovenhoek net als de zaak in het kader waarvan u zich dient aan te melden. Op deze convocatie staat trouwens vermeld dat u conservatoir beslag kunt krijgen indien u zonder gegronde reden niet op het aangegeven tijdstip verschijnt. De convocatie bevat opmerkelijk genoeg echter geen contactinformatie, zodat u onmogelijk kan verwittigen indien u op het vooropgestelde tijdstip om gegronde redenen verhinderd zou zijn. Daar komt tot slot nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Om al deze redenen kan ook deze convocatie de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Het eerste protocol, dd 25/1/2011, beschrijft de huiszoeking die plaatsvond op 25 januari 2011. U verklaarde dat er twee getuigen aanwezig waren tijdens de huiszoeking in januari 2011 (CGVS 23/1/2012, p. 7). Het protocol vermeldt echter geen enkele getuige of deelnemer tijdens deze huiszoeking. Het tweede protocol, dd 16/9/2011, omschrijft de huiszoeking die in september 2011 bij u thuis plaatsvond. U verklaarde dat er geen getuigen bij deze huiszoeking aanwezig waren (CGVS, 23/1/2012, p. 7). Nochtans vermeldt het protocol de namen van twee getuigen. U kende de namen niet van de medewerkers die beide huiszoekingen uitvoerden. U herinnerde zich dat een kapitein van justitie, B. (...), zich bezighield met uw zaak. U wist echter niet zeker of B. (...) aan een van de huiszoekingen deelnam (CGVS, 23/1/2012, p. 7). Nochtans staat in beide protocollen letterlijk vermeld dat de genaamde B. (...) de huiszoekingen uitvoerde. Aangezien u door het voorleggen van deze protocollen wil aantonen dat de autoriteiten naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u deze documenten niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen.

Het besluit over het opstarten en onderzoeken van een zaak, dd 25/9/2011, is slechts een kopie, wat een beperkte bewijswaarde met zich meebrengt. U wist bovendien niet op basis van welke artikels de strafzaak werd opgestart (CGVS 23/1/2012, p. 8), terwijl dit letterlijk in het document vermeld wordt. U verklaarde dit door te zeggen dat juridische terminologie niet uw sterkste kant is (CGVS 23/1/2012, p. 8). Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat u in 2007 aan de hogeschool afstudeerde in de richting business en recht (DVZ 18/8/2010, vraag 10a). Hierdoor kan van u worden verwacht dat u enige kennis heeft over de juridische aspecten van uw zaak. Verder wist u niet welke persoon dit document uitreikte. U had namelijk geen idee niet of kapitein van justitie B. (...) dit document uitreikte (CGVS 23/1/2012, p. 8). Nochtans staat zijn naam uitdrukkelijk op het document vermeld. Bijgevolg kan dit document de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Hetzelfde geldt ten aanzien van het arrestatiebevel, dd 9/2/2011, dat de opdracht bevat om u te arresteren. Dit document is ten eerste maar een kopie, wat een beperkte bewijswaarde met zich meebrengt. U wist bovendien opmerkelijk genoeg niet op basis van welke artikels het arrestatiebevel werd uitgevaardigd (CGVS 23/1/2012, p. 9), terwijl dit letterlijk in het document vermeld wordt.

Het document met speciale info, dd 27/4/2011, verklaart dat er een strafzaak werd geopend naar aanleiding van een aanslag op een wijkvertegenwoordiger. U wordt volgens dit document samen met twee andere personen van deze aanslag verdacht. Dit document is echter enkel een kopie, wat een beperkte bewijswaarde met zich meebrengt. U stelde bovendien dat dit document werd uitgegeven door iemand van het onderzoekingscomité, waarschijnlijk de reeds vernoemde B. (...) (CGVS 23/1/2012, p. 9). Het document vermeldt echter nergens de naam B. (...). Integendeel, het document werd ondertekend door een zekere A.F. B. (...), onderprocureur van de stad Naltsjik. U verklaarde voorts dat dit document werd uitgegeven door het onderzoekscomité en gericht was aan het parket in Naltsjik (CGVS 23/1/2012, p. 9). Het document werd daarentegen uitgegeven door het parket van Naltsjik en is gericht aan de procureur van Kabardino-Balkarië. Aangezien u door het voorleggen van dit document wil aantonen dat de autoriteiten naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u dit document niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen. Zeker van iemand met een juridische opleiding, zoals u (DVZ 18/8/2010, vraag 10a), kan verwacht worden dat u het onderscheid tussen deze diensten en instellingen kent. Om al deze redenen is bovengenoemd document niet van dien aard dat het de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kan herstellen.

Het document van DHL staft dat er op 10 oktober 2011 een postpakket naar u werd opgestuurd, wat niet betwist wordt. Dit document bewijst evenwel niets over de problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben. De geboorteakte van uw zoon bevat enkel informatie over zijn identiteit, maar niet over de problemen die u in uw land van herkomst gekend zou hebben.

Uw advocaat voegde in een fax, dd 20/1/2012, voorts nog een aantal bijkomende opmerkingen toe. Ten eerste betwist uw advocaat enkele tegenstrijdigheden die het Commissariaat-generaal in uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag vaststelde.

Zo schrijft uw advocaat dat het Commissariaat-generaal onterecht stelde dat u volgens uw verklaringen in het proces verbaal (zie document 15 in groene mapje van het administratieve dossier, eerste asielaanvraag) op 17 februari 2010 "door slechts drie gemaskerde onbekenden" in elkaar werd geslagen, terwijl het volgens uw advocaat niet zeker is of hierbij meer dan drie personen aanwezig waren. Volgens uw advocaat staat er in de bijgevoegde vertaling van het proces-verbaal dat u werd geslagen "par trois inconnus masqués". Deze Franstalige vertaling wijkt echter niet af van de vertaling van het Commissariaat-generaal, die eveneens stelt dat u "door drie gemaskerde onbekenden" in elkaar werd geslagen. Het toevoegen van het woord "slechts" door het Commissariaat-generaal doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u in het proces-verbaal zei dat u door drie onbekenden werd geslagen, terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat een man in burger en 4 gemaskerden bij u binnenvielen (CGVS 23/11/2010, p. 18). Deze aantallen komen niet overeen met uw verklaringen in het proces-verbaal, zodat de tegenstrijdigheid overeind blijft.

Daarnaast stelde uw advocaat dat uit de notities van uw toenmalige advocaat blijkt dat u verklaarde dat de huiszoeking op 17 februari 2010 en de brand op 25 maart 2010 plaatsvond (pagina 26 fax advocaat, zie groen mapje in het administratieve dossier). Volgens het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal zei u dat de huiszoeking op 17 februari 2010 en de brand op 20 maart 2010 plaatsvond (CGVS 23/11/2010, p. 11). Hiermee betwist uw advocaat dat u wat betreft de brand in uw woning tegenstrijdige verklaringen aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Los van het feit welke versie (die van het Commissariaat-generaal of die van uw voormalige advocaat) de juiste is, stelde het Commissariaat-generaal ook een tegenstrijdigheid vast tussen uw verklaringen en de brandakte die u indiende wat betreft het aantal flessen met explosieven dat de brand in uw woning veroorzaakte (CGVS 23/11/2010, p. 11). Hierdoor worden uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de brand in uw woning in geen geval volledig opgeheven.

Voorts bestrijdt uw advocaat de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat het opvallend was dat uw vrouw niets kon vertellen over de verwondingen die u nog had toen jullie elkaar terug ontmoetten in Moskou. Deze argumentatie van het Commissariaat-generaal maakte deel uit van de beslissing over uw eerste asielaanvraag, die op 20 september 2011 definitief negatief werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U stelde dat de sporen van slagen nog niet helemaal verdwenen waren toen u bij uw vrouw in Moskou aankwam (CGVS 11/1/2011, p. 4). Toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat uw vrouw zei dat ze toen niks had gemerkt van uw verwondingen, antwoordde u dat uw lippen gezwollen waren (CGVS 11/1/2011, p. 7). Het is weinig aannemelijk dat uw vrouw dergelijke verwondingen niet zou hebben opgemerkt nadat jullie elkaar in Moskou na een tijd afwezigheid opnieuw zouden hebben ontmoet. Hierdoor blijft de vastgestelde tegenstrijdigheid overeind.

Bovendien stelde het Commissariaat-generaal nog verschillende andere tegenstrijdigheden vast. Zo werd een tegenstrijdigheid vastgesteld over de tijdens de huiszoeking op 17 februari 2010 in beslag genomen documenten. Daarnaast bestond er een tegenstrijdigheid wat betreft het tijdstip waarop de inval in uw huis plaatsvond. Voorts werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw over de gebeurtenissen op 19 maart 2010. Deze tegenstrijdigheden blijven overeind. Vermeldenswaardig is trouwens dat uit het arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 september 2011 velde, blijkt dat "verzoekers niet betwisten dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoeker en de vermeldingen op het proces-verbaal van huiszoeking, het uittreksel uit de akte van de medisch-gerechtelijke expertise en de brandakte (...) (Arrest nr. 66908, p. 7, 2.1.4.1). Het is opvallend dat u deze tegenstrijdigheden, bij monde van uw advocaat, nu wel in twijfel trekt.

Ten tweede stelde uw advocaat dat het Commissariaat-generaal niet mag verwachten dat u een document zou kunnen voorleggen van uw opname in het ziekenhuis van Naltsjik na uw arrestatie op 19 maart 2010. De aanvraag van een medisch attest van uw ziekenhuisverblijf zou immers de verwittiging van de politiediensten noodzakelijk maken, wat u wilde vermijden. Deze bewering van het Commissariaat-generaal maakte deel uit van uw eerste asielaanvraag, die op 20 september 2011 definitief negatief werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien voegt uw advocaat geen informatie toe waaruit zou blijken dat voor de afgifte van een medisch attest van een ziekenhuisverblijf altijd een tussenkomst van de politie nodig is. Overigens werd niet enkel de afwezigheid van enig tastbaar bewijs over uw ziekenhuisverblijf vastgesteld. Ook over het ziekenhuisverblijf van uw vrouw, uw twee bezoeken aan een stomatoloog en het bestaan, de identiteit en de arbeidssituatie van E. K. (...) kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. Deze vaststellingen blijven overeind.

Ten derde wijst uw advocaat op de kopie van het binnenlands Russisch paspoort van uw vrouw, die jullie in het kader van jullie tweede asielaanvraag indienden. Uw advocaat stelt dat dit document

geen stempel bevat van de uitgifte van een internationaal paspoort (CGVS 23/1/2012, p. 5). U verklaarde dat iemand voor jullie jullie internationale paspoorten afhaalde en u opstuurde toen u in Moskou verbleef. U stelde dat jullie internationale paspoorten nadien bij uw passeurs achterbleven (CGVS 23/11/2010, p. 10). Het feit dat het binnenlands Russisch paspoort van uw vrouw geen stempel bevat van de uitgifte van een internationaal paspoort, betekent hoegenaamd niet dat u zelf geen internationaal paspoort verkreeg. Hierdoor blijft het vermoeden van het Commissariaat-generaal bestaan dat u uw internationaal paspoort achterhoudt. Verder is het document dat jullie indienden enkel een kopie van het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw, wat een beperkte bewijswaarde met zich meebrengt. U stelde dat u deze kopie via het internet kreeg. U verklaarde dat de kopie van het binnenlands paspoort uw vrouw een maand geleden door uw moeder bij de administratie van uw dorp of district werd afgehaald. U verklaarde dat uw moeder geen problemen had bij de aanvraag van deze kopieën. U stelde tevens dat de kopieën van uw binnenlands Russisch paspoort tot op heden nog niet zijn teruggevonden en niet werden aangetroffen bij de dorpsraad en de ZAKS (CGVS 23/1/2012, p. 3-5). U verklaarde dat uw Russisch binnenlands paspoort en dat van uw vrouw door de FSB of de GRU in beslag werden genomen tijdens de huiszoeking op 17 februari 2010 (CGVS 23/1/2012, p. 3). Het is echter weinig aannemelijk dat de Russische autoriteiten, die het binnenlands Russisch paspoort van u en uw vrouw toen afnamen, een tijd later wel een kopie van ditzelfde document zouden uitreiken, in casu aan uw moeder. Mocht u daadwerkelijk vervolgd worden door uw autoriteiten is het bovendien weinig geloofwaardig dat u uw familieleden zou vragen om een kopie van jullie binnenlandse paspoorten te bemachtigen, gelet op het risico waaraan u hen hierdoor blootstelt. Wat betreft de huwelijksakte en het militaire boekje dat u indiende, merk ik op dat u deze documenten al indiende in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze documenten werden ook besproken in de beslissingen die ik op 5 mei 2011 ten aanzien van u en uw vrouw nam.

Aangaande de psychiatrische problemen waarvan u melding maakte (CGVS, p. 2 en 10), moet het Commissariaat-generaal aanstippen dat u geen enkel nieuw bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit blijkt dat deze problemen verband houden met de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, Z. K. (...) (O.V. 6.662.996), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

In een tweede middel voert verzoekende partij het volgende aan: "SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15/12/1980 – Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 – Schending van het artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 dat de procedure voor het CGVS regelt, alsook haar functionering – Schending van het principe van het voordeel van de twijfel waarvan de asielaanvrager van moet kunnen genieten – Manifeste appreciatiefout van de verklaringen van de verzoeker nabij het CGVS – Onjuiste confrontatie vanwege de CGVS met betrekking tot de verklaringen van de verzoeker in het kader van zijn drie audities door het CGVS en slechte lezing van de verklaringen van de verzoeker in het kader van zijn drie audities door het CGVS – Gebrek aan motivatie van de weigering tot het verlenen van subsidiaire bescherming, zoals gedefinieerd in het artikel 48/4, §, a en b van de wet van 15/12/1980."

2.2.1. De Raad stelt vast dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende bepaalt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking [met de eerder door hem gedane verklaringen], dient hij [...] de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren." De Raad stelt vast dat verzoekende partij verder in het verzoekschrift niet in concreto uitwerkt waarom aan de voornoemde rechtsregel niet voldaan zou zijn. De Raad wijst erop dat vaste rechtspraak bij de

Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad duidt erop dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen haar verklaringen en de documenten die zij voorlegde, evenals tussen haar verklaringen en de verklaringen van haar echtgenote, zij er niet in slaagde haar Russisch binnenlands paspoort voor te leggen, zij kort voor haar vertrek uit haar land nog een internationaal paspoort uitgereikt kreeg van de autoriteiten, haar reisroute weinig aannemelijk is en tenslotte omdat verzoekende partij er niet in slaagde om voldoende tastbaar bewijs voor te leggen van bepaalde incidenten die zij in haar land meemaakte. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 66 908 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 september 2011, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie, deel 1).

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te

stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op de middelen voor zover zij betrekking hebben op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.5. Waar verzoekende partij erop wijst dat de lengte van de motivering proportioneel dient te zijn tot het belang van de beslissing, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift louter beperkt tot deze vermelding, zonder aan te tonen dat en waarom dit *in casu* het geval zou zijn.

2.2.6.1. Verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de Vluchtelingenconventie en het objectieve en subjectieve element van een gegronde vrees voor vervolging en komt tot de conclusie dat er gevallen kunnen zijn waarin het louter behoren tot een etnische, sociale of godsdienstige groep, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin deze groep zich bevindt, de vrees om te worden vervolgd, rechtvaardigt. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen en principes. Verwerende partij trekt diens identiteit niet in twijfel, weerlegt niet op geldige wijze "*de elementen van vrees tot vervolging*" die zij heeft ingeroepen – waarbij zij kort een overzicht geeft van haar asielproblematiek – en weerlegt evenmin op geldige wijze de mogelijkheid dat zij een risico loopt op "*zware aantastingen*", zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.6.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft. Verder wenst de Raad in dit verband op te merken dat het tot de taak van de asielzoeker zelf behoort om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt verwerende partij of de Raad dus niet toe om de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging/het lopen van een reëel risico op ernstige vervolging te "weerleggen". Ten slotte beaamt de Raad dat verwerende partij de identiteit van verzoekende partij niet in twijfel trekt. Het feit dat iemands identiteit bewezen wordt geacht, betekent echter niet automatisch dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade als aannemelijk wordt beschouwd.

2.2.7.1. Verzoekende partij merkt ter inleidende titel op dat verwerende partij op geen enkele gemotiveerde manier de door haar ingeroepen gegronde vrees voor vervolging weerlegt. In dit verband stipt zij aan dat zij in geval van terugkeer naar Kabardië-Balkarië het risico loopt om opnieuw het slachtoffer te worden van arbitraire aanhoudingen, "*van het vragen van losgeld*" en, in huidig geval, om te worden geëxecuteerd. Men kan niet anders dan vast te stellen dat dit element "*volledig geluidloos*" is gebleven bij verwerende partij in het kader van diens onderzoek van haar asielaanvraag, meent verzoekende partij.

Zij stelt verder ook dat zij, ondanks de "*zogenaamde contracties*" tussen haar verklaringen, zal aantonen dat haar betoog "*precies, coherent en gedetailleerd*" is en dat zij derhalve beroep kan doen op de in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet voorziene bescherming.

Verzoekende partij besluit verder dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoet aan "*de condities vastgelegd door het voorgenoemd artikel 48/3, § 5*" en dat verwerende partij niet op geldige wijze weerlegt dat bijzondere karakteristieken "*niet zouden zijn togekend aan de verzoeker en aan leden van zijn familie door de vervolgingsagent*". Het is evident dat verwerende partij zich aldus heeft ontdaan van haar verplichting om de elementen die verzoekende partij heeft ingeroepen te onderzoeken. De bestreden beslissing is derhalve niet op een geldige en adequate manier gemotiveerd, aldus verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad wijst er ten eerste nogmaals op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278) en dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is, daar deze vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond. Wederom benadrukt de Raad dat het tot de taak van de asielzoeker zelf behoort om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is en dat het verwerende partij of de Raad

dus niet toekomt om de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging/het lopen van een reëel risico op ernstige vervolging te “weerleggen”.

Verder verwijst de Raad naar hetgeen gesteld werd in punt 2.2.4. Deze uiteenzetting in acht genomen, kan worden besloten dat het argument van verzoekende partij dat zij zal aantonen dat haar betoog “*precies, coherent en gedetailleerd*” is en dat zij derhalve beroep kan doen op de in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet voorziene bescherming, niet dienstig is. De verwijzing naar artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet – waarin wordt gesteld dat verzoekende partij niet noodzakelijk in werkelijkheid de kenmerken van de criteria van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dient te vertonen doch het volstaat dat deze haar door de actor van de vervolging wordt toegeschreven – kan om dezelfde reden evenmin als dienstig worden beschouwd, meer in het bijzonder dat het voorgehouden asielaanvraag reeds bij de eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig werd beoordeeld en daarenboven de nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag niet vermogen dit relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Waar verzoekende partij tenslotte betoogt dat de bestreden beslissing niet op een geldige en adequate manier is gemotiveerd en verwerende partij de door haar aangebrachte elementen, ingeroepen ter ondersteuning van haar asielaanvraag niet heeft onderzocht, meent de Raad dat uit de inhoud van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat alle door de verzoekende partij aangevoerde elementen uitvoerig werden besproken door verwerende partij. Dergelijk argument raakt bijgevolg kant noch wal.

2.2.8.1. Met betrekking tot de convocaties d.d. 10 december 2010, merkt verzoekende partij ter inleidende titel op dat verwerende partij niet is overgegaan tot enig onderzoek om met zekerheid het gebrek aan authenticiteit te kunnen vaststellen. Het is volgens haar zeker dat de commissaris-generaal zich niet tevreden kan stellen met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en volgens dewelke het mogelijk is om in de Noordelijke Kaukasus dergelijke documenten te bekomen tegen betaling van een som geld. In dit verband merkt verzoekende partij eveneens op dat, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij vermeldt, het ontbreken van bepaalde gegevens op dit document eerder een indicatie is van de authenticiteit ervan. Immers, indien zij een valse convocaties zou voorleggen, zou zij de tijd hebben genomen om zorgvuldig de verschillende informatie hierop te vermelden.

Verder legt verzoekende partij uit dat zij tijdens haar gehoor op 23 januari 2012 duidelijk heeft uitgelegd dat zij zich volgens deze convocaties diende voor te stellen op het “*onderzoekingscomité van district Tsjegemski*”, waarbij verzoekende partij refereert aan het gehoorverslag. Zij stelt dat zij eveneens duidelijk heeft verklaard dat deze convocaties werden “*gereceptioneerd*” door haar moeder en dat, als zij zich niet heeft vergist, zij werd opgeroepen op 16 december 2010, hetgeen overeenkomt met de indicaties op dit document. Verder stipt verzoekende partij aan dat het overigens niet abnormaal lijkt dat zij zich niet zomaar de naam kan herinneren van de onderzoeker die vermeld staat op de convocaties.

Tenslotte legt verzoekende partij uit dat zij deze convocaties tijdens haar gehoor in januari 2011 niet heeft kunnen voorleggen, omdat haar broer dit document pas in oktober 2011 heeft opgestuurd. Zij verklaart bovendien dat zij tijdens het gehoor heeft aangegeven dat zij dacht dat dit document geen essentieel element vormde voor haar asielaanvraag, omdat zij slechts als getuige werd opgeroepen.

Voor wat de motivering van verwerende partij aangaande de convocaties van 21 januari 2011 betreft, beperkt verzoekende partij zich louter te verwijzen naar voormeld betoog.

2.2.8.2. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich niet beperkt tot een verwijzing naar de zich in het administratief dossier bevindende landeninformatie waaruit blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus eenieder tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Verwerende partij heeft eveneens vastgesteld dat verzoekende partij niet wist bij welke rechercheur zij zich moest aanmelden, terwijl dit letterlijk in de convocaties vermeld staat. Eveneens acht verwerende partij het opvallend dat, hoewel deze convocaties in december 2010 werden afgeleverd, verzoekende partij er tijdens haar gehoor op 11 januari 2012 met geen woord over repte, terwijl haar tijdens dit gehoor nochtans uitdrukkelijk werd gevraagd of er zich nog nieuwe gebeurtenissen hadden voorgedaan in verband met haar problemen. Het zijn deze vaststellingen, samen gelezen met de constatering dat een aantal belangrijke gegevens in het document ontbreken of foutief zijn en dat bovendien uit de objectieve landeninformatie blijkt dat zulke stukken er tegen betaling kunnen worden verkregen – informatie die door verzoekende partij met geen andersluidende informatie wordt weerlegd – die verwerende partij hebben doen besluiten dat aangaand document niet van die aard is om de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. De motivering van de bestreden beslissing dient immers

als geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. De Raad wijst er verder op dat, om diezelfde redenen, het ter vergoelijking opgeworpen argument dat het feit dat bepaalde gegevens in het document ontbreken of niet juist zijn, er net op wijst dat de convocatie authentiek is, evenmin wordt aanvaard.

Betreft de argumenten ter weerlegging van de door verwerende partij vastgestelde merkwaardigheid dat verzoekende partij aangaande convocatie niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen, stelt de Raad vast dat het deels op de hoogte zijn van de inhoud van deze convocatie niet wegneemt dat verzoekende partij onwetend bleek te zijn omtrent een belangrijk gegeven, namelijk bij welke rechercheur zij zich diende aan te melden. Ook hier wijst de Raad er voor de volledigheid nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen.

De Raad is tenslotte van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij waarom zij niet eerder melding maakte van aangaand document of zij het niet eerder heeft neergelegd, niet in het minst overtuigt. Immers, in de bestreden beslissing staat te lezen dat, hoewel de convocatie in december 2010 werd afgeleverd, het pas in oktober 2011 door haar broer werd overgemaakt op haar vraag. De Raad acht het uiterst onaannemelijk dat verzoekende partij pas in oktober 2011, bijna een jaar nadat een convocatie op haar naam was aangekomen, de moeite onderneemt om die bij haar broer op te vragen, te meer nu zij reeds op 23 november 2010 en 11 januari 2011 op het Commissariaat-generaal werd verhoord en zij tijdens dit laatste interview uitdrukkelijk en meermaals werd gewezen op het belang om alle documenten in verband met haar asielrelaas te laten opsturen en neer te leggen en zij bovendien tijdens haar interview op 23 januari 2012 verklaarde op de hoogte te worden gebracht van de convocaties en huiszoekingen terwijl ze toekwamen of plaatsvonden. Om die reden acht de Raad het evenmin plausibel dat zij geeneens melding maakte van deze convocatie tijdens haar gehoor op 11 januari 2011. Dat haar broer het document in kwestie pas later zou hebben opgestuurd, biedt derhalve geen afdoende verklaring. Net zo min kan haar uitleg dat dit document voor haar niet essentieel was, omdat zij in deze convocatie slechts als getuige werd opgeroepen, als een afdoende excuus worden aanvaard. Zoals in de bestreden beslissing te lezen staat, kan er van worden uitgegaan dat een convocatie wel degelijk een belangrijk document is dat meer informatie zou kunnen verschaffen over de problemen in haar thuisland.

De motivering betreffende de tweede convocatie blijft derhalve op basis van voormelde redenering dat de desbetreffende motivering als geheel dient te worden gelezen en dat betreffende de koopbaarheid van deze documenten geen andersluidende informatie wordt bijgebracht eveneens onverminderd overeind.

2.2.9.1. Betreffende het huiszoekingsprotocol van 25 januari 2011 en het protocol van 16 september 2011, onderstreept verzoekende partij dat het regelmatig gebeurt dat de documenten opgesteld door de Federaal Russische autoriteiten en/of de autoriteiten van de “Republiek Kaukasus” niet correct de reële elementen vermelden met betrekking tot een dergelijke huiszoeking. Bovendien blijft verwerende partij in gebreke om te verduidelijken op welke basis zij de namen had moeten kennen van de twee collaborateurs, die de twee huiszoekingen hebben verricht. Verzoekende partij stipt ten slotte aan dat het loutere feit dat de naam B. vermeld staat in deze documenten, niet betekent dat deze persoon werkelijk heeft deelgenomen aan deze huiszoekingen, en, in huidige geval, zich effectief aan haar heeft voorgesteld.

2.2.9.2. Daargelaten de vraag of de inhoud van de documenten in kwestie overeenstemt met de werkelijkheid – in de hypothese dat deze huiszoekingen ook werkelijk zouden hebben plaatsgevonden – stelt de Raad vast dat verzoekende partij in de bestreden beslissing wordt verweten de documenten die zij heeft bijgebracht niet aan een nader onderzoek te hebben onderworpen. Zo weet zij kennelijk niet hoeveel getuigen er telkens aanwezig waren. Evenmin kon zij met zekerheid vermelden welke medewerkers de beide huiszoekingen uitvoerden. Deze gegevens staan nochtans letterlijk vermeld in de bijgebrachte stukken. De Raad acht het uiterst bevreemdend dat verzoekende partij niet in staat is om de inhoud van deze documenten correct weer te geven. Deze stukken zijn immers van belang om de verdere evolutie van haar vervolgingsvrees terdege te kunnen inschatten. Zij biedt in haar verzoekschrift geen verklaring voor dit gebrek aan kennis en interesse.

2.2.10.1. Nopens het “advies tot opsporing naar verdachte” van 9 februari 2011, kan men volgens verzoekende partij niet anders dan vaststellen dat verwerende partij niet op basis van bewijskrachtige documenten kan vaststellen dat het mogelijk zou zijn om van dergelijk document een origineel te

bekomen. Het origineel bevindt zich op het “onderzoekingscomité”. Verzoekende partij stipt aan dat zij een kopie van dit document heeft kunnen bemachtigen via haar advocaat in de Russische Federatie, wat zij tijdens haar gehoor had aangegeven.

Het loutere feit dat verzoekende partij niet in staat was om aan te geven op basis van welke wettelijke bepalingen dit “advies tot opzoeking” werd uitgevaardigd, kan volgens verzoekende partij niet op geldige wijze beschouwd worden als zijnde een indicatie van het gebrek aan authenticiteit van dit document.

2.2.10.2. Waar verzoekende partij de opmerking formuleert dat verwerende partij niet heeft aangetoond dat verzoekende partij niet in staat zou zijn om het originele document te kunnen bemachtigen, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en het daarentegen de taak van de asielzoeker zelf is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvragen aan te reiken. Het behoort derhalve niet tot de taak van verwerende partij om aan te tonen dat zij onmogelijk aan het originele document kan geraken. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet in staat bleek te zijn om te vertellen op basis van welke artikels de strafzaak werd opgestart, wijst de Raad erop dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Om die reden is het door verzoekende partij bijgebrachte document niet van aard om de geloofwaardigheid van het naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag uiteengezette relaas te herstellen.

2.2.11.1. Voor wat betreft het document tot opening van een onderzoek, merkt verzoekende partij op dat dit document dateert van 25 januari 2011 en niet van 25 september 2011, zoals verkeerdelijk wordt weergegeven in de bestreden beslissing. Verder stipt verzoekende partij aan dat dit document duidelijk aangeeft dat zij verdacht wordt van actieve inmenging en betrokkenheid bij extreem-religieuze bewegingen. Verzoekende partij laat ten derde weten dat de artikels op basis waarvan dit onderzoek werd geopend “extreem veelvuldig” zijn en dat het dus totaal absurd is om haar te verwijten niet te kunnen zeggen op welke wettelijke gronden dit onderzoek werd gestart. Tenslotte vormt het loutere feit dat zij niet heeft kunnen zeggen of de naam van B. al dan niet vermeld stond op dit document, geen reden om dit document opzij te schuiven, meent verzoekende partij.

2.2.11.2. De Raad noteert de materiële vergissing omtrent de datum van het document in de bestreden beslissing en wijst er nogmaals op dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Ter volledigheid merkt de Raad nog op dat het niet ernstig is dat verzoekende partij niet in staat blijkt te zijn om een toelichting te geven over de inhoud van desbetreffend document, te meer nu zij haar tweede asielaanvraag hier grotendeels op steunt en zij bovendien een toegepaste juridische opleiding zou hebben gevolgd.

2.2.12.1. Omtrent het document met speciale info d.d. 27 april 2011, onderstreept verzoekende partij ter inleidende titel dat verwerende partij niet vaststelt dat zij het origineel van dergelijk document had kunnen bekomen. Verzoekende partij betoogt dat uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt dat zij verklaarde dat het document werd afgeleverd door een persoon van het onderzoekingscomité, hetgeen niet betekent dat het document in kwestie door deze persoon eveneens werd uitgevaardigd. Van een contradictie is derhalve geen sprake, zo meent zij.

2.2.12.2. Waar verzoekende partij de opmerking formuleert dat verwerende partij niet heeft aangetoond dat verzoekende partij niet in staat zou zijn om het originele document te kunnen bemachtigen, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en het daarentegen de taak van de asielzoeker zelf is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvragen aan te reiken. Het behoort derhalve niet tot de taak van verwerende partij om aan te tonen dat zij onmogelijk aan het originele document kan geraken. Verder meent de Raad zich te kunnen beperken tot de herhaling dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.13.1. Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift enkele tegenstrijdigheden die verwerende partij in haar verklaringen in het kader van haar eerste asielaanvraag vaststelde.

Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen met de *“medisch-wettelijk expertise-akte”*, voegt verzoekende partij als bijlage bij het verzoekschrift een beëdigde vertaling naar het Frans toe. Hieruit blijkt duidelijk dat zij geslagen zou zijn geweest door drie onbekende, gemaskerde mannen, die zich hebben voorgesteld als zijnde leden van de diensten van de politie. Er blijkt volgens haar dus niet uit dit document dat deze drie gemaskerde onbekenden de enigen waren die gedurende de huiszoeking aanwezig waren. Uit het verslag kan enkel worden afgeleid dat zij geslagen werd door drie personen tijdens de huiszoeking op 17 februari 2010.

Omtrent de tegenstrijdigheden tussen diens verklaringen en de inhoud van de brandakte, bemerkt verzoekende partij dat in de brandakte, waarvan zij een beëdigde vertaling naar het Frans bijbrengt, enkel vermeld staat dat *“een molotov-cocktail is gesmeten in het lokaal”*, zonder enige vorm van verduidelijking. Verzoekende partij wijst erop dat zij tijdens haar gehoor van 23 januari 2011 het volgende heeft verklaard: *“volgens de vaststelling van de brandweer, werden er via het venster 2 flessen gegooid met springstof”*, hetgeen geenszins in contradictie is met de vermeldingen in het PV. Dit document bevat immers geen enkele verduidelijking omtrent het aantal flessen die in haar woning werden gegooid.

Voor wat betreft de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekende partij en haar echtgenote omtrent de verwondingen die verzoekende partij nog zou hebben gehad toen zij haar echtgenoot terug ontmoette in Moskou, verduidelijkt verzoekende partij dat haar echtgenote duidelijk heeft verklaard dat zij sinds 11 maart 2010 haar familiaal domicilie had verlaten en dat zij haar echtgenoot pas heeft teruggezien op 2 april 2010. Gelet op het tijdsverloop tussen 19 maart en 2 april 2010, is het perfect plausibel dat verzoekende partij, op 2 april 2010, geen enkele sporen van verwondingen meer vertoonde, misschien met uitzondering van de opgezwollen lippen.

2.2.13.2. De Raad wijst verzoekende partij er wederom op niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

Nopens de tegenstrijdige verklaringen met de *“medisch-wettelijk expertise-akte”*, verwijst de Raad naar zijn arrest van 20 september 2011: *“De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekers betoog waar zij stellen dat verzoeker door drie van de vijf mannen werd geslagen die betrokken waren bij de huiszoeking zodat er geen tegenstrijdigheid is met het verslag van de expertise die enkel melding maakt van het feit dat verzoeker door drie gemaskerde onbekenden geslagen werd doch niet vermeld hoeveel personen aan de huiszoeking deelnamen, een post factum verklaring betreft die geenszins steun vindt in het administratief dossier. Immers verklaarde verzoeker ten tijde van zijn gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken dat mannen in camouflage-uniformen bij hem binnenvielen en hem begonnen te slaan (Vragenlijst CGVS man, stuk 15, p. 2). Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker voorts dat er vijf mannen in camouflage-uniform waren (Gehoorverslag CGVS man, stuk 10, p. 18). Met zijn stelling in het verzoekschrift tracht verzoeker een nuancering toe te voegen aan zijn verklaringen ten einde deze alsnog in overeenstemming te brengen met de vermeldingen op het expertiseverslag. Nu verzoekers pogingen geen steun vinden in het administratief dossier en de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen blijft de motivering van de bestreden beslissing staande...”* Deze beoordeling wordt als vaststaand beschouwd. Het bijbrengen van een beëdigde vertaling naar het Frans (bijlage 3 bij het verzoekschrift), die volledig overeenstemt met de Nederlandse versie, kan niet worden aanzien als een bewijselement waarmee verzoekende partij afbreuk kan doen aan de eerder genomen beslissing, waarbij werd geconcludeerd tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen diens verklaringen en de inhoud van de brandakte, stelt de Raad vast dat ook deze ongerijmdheid werd beoordeeld in zijn arrest van 20 september 2011. De Raad is niet bevoegd om opnieuw te oordelen over deze elementen, die als vaststaand moeten worden beschouwd. De vertaling naar het Frans die verzoekende partij als bijlage toevoegt aan haar

verzoekschrift (bijlage 4) verschilt niet met de Nederlandse vertaling die zich reeds in het administratief dossier bevindt (map eerste asielaanvraag, stuk 18: documenten, deel 14). Het betreft derhalve geen nieuw element.

Ook met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekende partij en haar echtgenote, merkt de Raad op dat deze ongerijmdheid definitief werd beoordeeld in zijn arrest van 20 september 2011. De Raad is niet bevoegd om hierover opnieuw te oordelen. Verzoekende partij brengt geen bewijselementen bij die alsnog een ander licht kunnen werpen op deze definitieve beoordeling.

2.2.14.1. Verzoekende partij meent dat verwerende partij haar in haar beslissing verwijt geen document voor te leggen met betrekking tot haar hospitalisering in het republikeins hospitaal van Naltchik, nadat zij op 19 maart 2010 werd aangehouden. Zij brengt ter verklaring nogmaals aan dat zij niet in staat was om dergelijk document neer te leggen, nu het hospitaal, alvorens een medisch getuigschrift te kunnen uitreiken, de politie op de hoogte dient te brengen, hetgeen zij heeft willen vermijden.

2.2.14.2. De Raad wijst verzoekende partij er wederom op niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens. Zoals in de bestreden beslissing te lezen staat, maakt deze bewering van verwerende partij deel uit van haar eerste asielaanvraag, die op 20 september 2011 definitief werd afgesloten. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het louter herhalen van het in de bestreden beslissing reeds beoordeelde excuus waarom zij geen medisch document kon bijbrengen. Zij brengt echter geen bewijselement bij waarmee zij de eerder genomen beslissing in het kader van haar eerste asielaanvraag teniet kan doen.

2.2.15.1. Aangaande het intern Russisch paspoort van de echtgenote van verzoekende partij, merkt verzoekende partij ter inleidende titel op dat zij heeft verklaard dat het mogelijk was om een kopie van een intern Russisch paspoort te bemachtigen nabij verschillende instanties, of door middel van een andere administratieve dienst die niet noodzakelijk afhankelijk is van het parket of van iedere andere officiële instantie, die vermoedelijk naar haar op zoek is. Verzoekende partij wijst er bovendien op dat de kopie van het intern Russisch paspoort van haar echtgenote geen stempel bevat van aflevering van een internationaal paspoort. Deze vaststelling "*is van nature*" om haar verklaringen kracht bij te zetten in verband met de manier waarop zij hun internationale paspoorten in werkelijkheid zouden hebben verkregen.

2.2.15.2. De Raad stelt vast dat aangaand document slechts een kopie betreft en dat – zoals eerder vermeld – aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Dit document is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas te herstellen.

2.2.16. Uit wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om het ongeloofwaardige karakter van het tijdens haar eerste asielaanvraag naar voren gebrachte vluchtrelaas te doen omkeren. De Raad ziet niet waarom haar *in casu* het voordeel van de twijfel zou kunnen worden toegekend. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. Waar verzoekende partij betoogt dat de weigeringsbeslissing "*geen enkele motivatie*" bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus

ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat er geen enkel document is toegevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot de situatie in Kabardië-Balkarië, *"en meer bepaald in de Kaukasus, voor iedere persoon, die ervan verdacht wordt, gegrond of niet, van betrekking te onderhouden met extreem-religieuze bewegingen"*. De Raad stelt vast dat het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas totaal ongeloofwaardig is, zodat informatie over de situatie in deze regio/deelstaat voor personen die ervan verdacht worden om banden te hebben met extreem-religieuze bewegingen, niet relevant is, waarbij de Raad er nogmaals op wijst dat de bewijslast op haarzelf rust en dat zij, ter staving van haar asielrelaas, zelf het initiatief dient te ondernemen om bewijsstukken bij te brengen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de deelstaat Kabardino-Balkarië, waar zij sinds 1990 verblijft, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.19. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT